

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta pedagogická
Katedra českého jazyka a literatury

HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
posudek oponenta

Práci předložil: Vránová Michaela
Název práce: Didaktická interpretace vybraných textů Arnošta Lustiga
Hodnotitel: Mgr. Jiří Novotný

---

1. CÍL PRÁCE:

Cíl stanoven a specifikován v úvodních odstavcích díla – jedná se o snahu *překonat postupy tradičního pojetí literární výchovy*; diplomantka vnímá práci jako prostředek k dalšímu vzdělávání i zdokonalování se, a to z *pohledu budoucí učitelky českého jazyka a literatury*. Cíl splněn, závazek přeplněn!

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ:

V intencích hodnocení diplomové práce není k textovému výstupu takřka co dodat. Přirozeně, můžeme příkřeji hodnotit i „moudře“ doporučovat, ale... Proč vůbec? Na první pohled totiž nahlížíme do textu výjimečně kompetentního autora vedeného výjimečně pečlivou a zodpovědnou vedoucí práce a neposuzujeme, do jaké míry odpovídají prezentované názory té, či oné škole (kostnické, nebo jiné), nezjišťujeme, můžeme-li vše akceptovat, či nikoli, shodují-li se autorčiny náhledy s těmi našimi, nepokoušíme se hledat tak dlouho, dokud nenajdeme... Nic z toho není důležité; podstatou všeho (východiskem i cílem) je žák (student) – mladý, rozhlízející se, hledající, tápající a patrně i méně kompetentní čtenář, než jsme my sami.

Z textu díla přímo čiší jistota základního vědomostního a aplikačního fundamentu; oponent pevně věří, že je v myslí autorky její věrná průvodkyně – neochvějná Jistota – provázena jedinou možnou sestrou a koordinátorkou... Pokorou. Je-li předpoklad oponentovy víry správný, má se nějaká taková – dosud blíže nespecifikovaná (nebo snad KV? – viz s. 2) – střední škola na co těšit! A ještě nezbytný dodatek: To se to bádá, když je člověk kromě vedoucí práce provázen ještě zástupem sympatizantů a mecenášů (viz Poděkování)...

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA:

Hodnotíme dobrou formální úroveň – drobnosti např. na s. 8 (nejednotnost v uvádění křestních jmen) a na s. 31 (pozice nové kapitoly); občas chybí kurzíva. Celek přijímáme a kladně hodnotíme jeho přehlednou kompozici. Na dominantní první část (teoretickou) plynule navazuje neméně dominantní pasáž aplikační (praktická), nad vším pak dominují angažovanost studentů a jejich zápal, celek následně korunuje skromný – ale o to více srozumitelný a smysluplný – Závěr.

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE:

S respektem pohlížíme již na výběr zkoumaných uměleckých textů toho mile výstředního (a životem těžce zkoušeného) Arnošta. *Sousto*, drobná povídka, malá část fenomenálního celku, nabízí nebyvale rozsáhlý prostor pro uplatnění sociální psychologie toho lidsky nejnjiternějšího ladění (zkoumání nejbližší rodiny i smečky); *Dita Saxová* zase může být – jako jedinec, opuštěnec, pro mnohé jistě i exotický robinson v bouřícím oceánu nechápajícího

davu – dokonce vděčným objektem školeného psychologa, psychiatra či psychoterapeuta. Nebo snad duchovního? Možná, protože nelze (dle názoru oponenta) zcela souhlasit s myšlenkou prezentovanou na s. 20 (jen tak mimochodem ji porovnejme se skvělými autorčinými pasážemi na s. 23 a 24): *Josef Jungmann to ve svém článku vystihl přesně – jde o novelu, jež vypráví o „nemoci nedůvěry a osamocení“*. Tolik diplomantka a Jungmann. Prdlajs, říkám já, tam se o ničem takovém nevypráví, tam je jen zobrazena raněná lidská duše, nevyléčitelně nemocná chorobou, kterou geneticky nezdělala, jakou si nezodpovědným životem nepřivolala, smrtelně raněná ranami, které na ni musel seslat jedině Bůh... Ale proč? A není-li zbytlí, a vycházíme-li ze všeho toho, co bylo výše poznamenáno, pointou celého tohoto neživota a nepřiběhu musí být logicky jen cesta k Bohu, i ta předčasně dobrovolná, mnohými neakceptovatelná, protože pouze takovou cestu si (patrně poprvé v životě) Dita může vybrat sama, svobodně, bez pohledu do hlavně revolveru a vrahových očí, do očí brutálně nemocných jedinců či přihlížejícího, netečného a nechápajícího davu. Jedná se tedy o svobodnou cestu k Bohu, o její podobě holt ať si křesťané myslí, co chtějí!

Chválí se to, chválí! Pokračujme zdůvodněním výběru textů (s. 3), charakteristikou Lustigova díla, pohledy na Ditu S. (s. 19), vysvětlením pozice pedagogického konstruktivismu (s. 24, 26) i dalších odborných termínů důležitých pro text díla. Půvabné výstupy z praktického ověření teoretických poznatků v Karlových Varech netřeba dále ani komentovat.

Bohužel, dá se to ale také oprávněně kritizovat! Scenárista (s. 6), interpunkce (například s. 20, 33, 41), něco se přihodí v roce 1944 a *o den později* (s. 4), patrně Raskolnikov (s. 8) a také Hitlerjugend (s. 10, 14, 16), absence uvedení pramene (sekundární literatura, či vedoucí práce? – s. 25, závěrečný odstavec).

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ:

Žlutý citron a žlutá židovská tramvaj (s. 36). A co dál s tou žlutou? Dále *fotr* na s. 37 – nejen expresivní a hanlivý. Co s ním a s němčinou?

6. NAVRHOVANÉ HODNOCENÍ:

Podobné diplomové práce považuji za zcela zásadní pro prostředí pedagogických fakult a díky nim se stále ještě s očekáváním a s důvěrou dívám do budoucnosti českého školství a národa. Bez rozpaků doporučuji k obhajobě.

Navrhované hodnocení:

Výborně

Datum: **30. srpna 2018**

Podpis:

